

[Lizzie Lichtenberg]

havde de selvfølgelig købmanden, og de havde sagføreren. De havde også hende, der gjorde rent i skolen, med sine fire børn; hun var alene. Arme den, der grisede i skolen, for de vidste jo, at det var Kurts mor, der skulle komme og gøre rent, og det ville de i hvert fald ikke udsætte hende for.

Sådan en »barndommens gade« kan man kalde nostalgisk. Vi kan kalde det en »Korsbækidyl« i en provinsby i Danmark i 1940'erne, 1950'erne.

For mig illustrerer det, hvad de unge forældre opfatter som nødvendigt, de minder, de har, den tryghed, de har fra deres egen barndom. Først og fremmest har det været en social skoling, for de var jo mange børn, og de legede sammen, havde vidt forskellige økonomiske kår. Disse forældre forstod at give deres håndværksmæssige færdigheder, deres liv videre til samtlige børn. De havde værdinormer, de havde værdigrundlag, de havde et livsgrundlag, som de nu forsøger at give videre til deres børn for fremtiden.

Vi har en anden: Lotte skulle med sin mor ud og købe ind. Det gad hun ikke, og hun spurgte: hvor skal jeg gå hen, hvis jeg slår mig, for at blive trøstet? Det viser egentlig, hvad det er, børn har brug for. De har også brug for deres eget liv, de har brug for at udfolde sig, men en gang imellem har de brug for en voksen støtte. Og Lotte fik så at vide: jamen der er en aftale med naboen. Du kan gå hen til Rikkens mor. Så var den sag klar.

Vi har talt om de handicappede børn. Jeg kender en ung mor, som sagde: vi kan jo ikke afskaffe ham. Skal han gøres til et af de usynlige børn, som vores socialminister har sagt at alle børn er? Det skal han nok ikke, for vi må erkende, at der bliver endnu flere handicappede, nogle, der ikke passer ind i de firkantede modeller, vi hidtil har kørt efter.

Jeg håber meget, at det udvalg, socialministeren vil nedsætte, kan få alle disse ender bøjet sammen, så der opstår en helhed, således at Danmarks børn har en fremtid, hvor de kan opleve den tryghed, vi har haft, og som vi har oplevet gennem generationer, således at generationernes færdigheder og tryghed gives videre til næste generation, vore børn og børnebørn.

Hanne Severinsen (V):

En af de glædelige ting ved denne debat synes jeg har været, at der er nye signaler, og det er ikke bare fra den ene side af salen. Der er virkelig tale om en bred debat, hvor alle erkender, at de løsninger, vi skabte i kølvandet på 1960'erne, hvor kvinderne kom ud på arbejdsmarkedet, måske ikke var de ideelle.

Jeg synes, det er spændende at opdage, at nu er vi alle sammen interesseret i at fjerne båsene. Nu vil vi alle sammen gerne være med til at finde nye veje. Vi ser jo også, hvordan man ude omkring i kommunerne eksperimenterer på det område, og jeg synes, at det er den vej, vi skal gå.

Jeg synes, at debatten om det udvalg, vi skal nedsætte, om daginstitutionerne og deres indhold og om den måde, hvorpå vi i det hele taget kan lave andre former for institutioner og andre former for børnepasningsordninger, der mere tager hensyn til børnene og deres forældre, er spændende, den har vi i høj grad brug for.

Jeg synes også, det fremgår, at nu er vi faktisk trætte af den debat, der handler om, at enten skal vi have ligestilling, eller også skal vi være børnevenlige. Vi skal begge dele, og vi skal vænne os til, at det, det drejer sig om, er, at samfundet skal være familievenligt, og at vi må bearbejde alle sammen, hvor vi færdes, den indstilling, at man bare skal se bort fra familien, og at man skal prøve at opfylde sin rolle i arbejdslivet uden at tage hensyn til sine børn.

Jeg tror, at der i høj grad er en bevægelse i retning af, at nu må vi lære at organisere vores arbejde på en anden måde. Nogle gange kan man spørge sig selv, om ikke den måde, man før organiserede sig på, i nogen grad udsprang af det, som Lise Nørgaard så udmærket har beskrevet: at man vil undgå arseniktimen, derfor sørgede man for at have lidt overarbejde. Så kunne konen og børnene ordne alt rodet derhjemme, og så kunne man komme hjem, når maden var færdig.

Vi skal bort fra den måde at organisere arbejdet på. Vi skal have et mere familievenligt arbejdsliv, og vi skal samtidig sørge for, at de pasningsordninger for børnene, vi har, passer til forældrenes livsmønster, sådan at vi ikke låser folk fast.

Mange unge føler, at det er et alt for stift samfund, der ikke tager hensyn til deres individuelle behov. De vil have lov til at indrette